

אבל הקוברים שאריכים לקבורו, * אם אי אפשר (*יד*) מתרירים שהם ביום טوب שני (*ט*) לרקב על-גביה בבהמה: **ח** אם nondū לבני עיר אחת שישראל מת רוחק ממש ארבעה או חמשה ימים (*מא*) ולא בן לא קבורה, אף-על-פי שלא יוכל להגיע לו עד לאחר המועד, * מתקר (*טו*) ליצאת לעיר ביום טוב שני כדי (*מכב*) למדר קברותה: הגה (*מא*) ומתקר לקביעה מטה בימים טובי שמי מחוץ לתוך עיר לקבור בקבורות ישאל אף-על-פי שהשיה אפ"ר לקבור (*טט*) במקומו (*כט*) בשם השותם רשב"א: **ט** (*מד*) ^זחיןוק שמית בתוך שלשים, (*מה*) אם גמור שערו ואצטנו, הוא בחזקת בון-קנמא (*מו*) וידינו במת (*ח*) ^וnidol אף-על-פי שאין אנו יודעים אם כללו לו חרדינו, (*מ*) דרב נשים יולדות ולד-קנמא: **י** [*] (*מכה*) נפלים, שנגנו להסיר עדרם בצדראן אבן או

באד היטב

אשנה ברורה

אין דראפלן מעה בבייה, אם הוא פחת עד עכירותו הוא קמפל בשזה, ואַפְּעַל-פִּרְעָה ליט' לא מינער שוליכים לרברג'ז'ז'ו ליט' לא בְּהָה, וכן הוא גמוך קרבטים ציד', דמישען שהוליכים לבקאיו מוש' לאון, וכן פרש בענין פְּזָבָעָה דרי' ק' לא ב' בנטווער זונען, גט'ן נקר להיליך לביינדערז'ז'ה חוץ' לחוקות, ואון ק' ק' ז' קיינדרז'ען סיטן סג פער'ה: (ט) אַחֲרוֹנִים, דלא קְרֵשְׁלִיבָה: (ט) נְבָבִי: (ט) עזוניה סיד'ן טו, וכן ה' באַיִלְבָּה בענין פְּזָבָעָה בְּשָׁם מְנֻנְשׁ' שלז': (ט) נְבָבִי: (ט) אלאי'ה:

שער הצעין

אבל הנקברים שאריכים לקבורו, *אם اي
 בהמה: ח אם נזע לבני עיר אחת שישר
 לקבורה, אַרְעִלֵּפִי שלא יוכל להגיע לו ע
 (מכ) למן הרבה קברתו: הגה (מג) ומפרק לקבicia מות ב' בשם תשובה
 שהנעה אפשר לקבורו (ט) בקבומו כ' בשם תשובה
 שעשו ואפריוו, הוא בחזקת ברקנמא (מו) זו
 לו חישיו, (מו) דבר בשים יולדות ולד-קינאמ
 קיום ב' של ר' והסתי עליו צבור קברונה אם יאל קיימי מחייבת קוברים, לא גע
 מלפניו לה אפא, עכ"ל: [ט] לדול. בכח'ם וככ' בפירוש טון לח אין קברין
 אוthon קבורי וראשון ו' לשלהו עד דבבון, ותקבוחות צמי' בקב בקד' אמות קבילים
 קרייט ב' כת' נ"ל: אם לא זקורה סקדים יש להחמיר, ובמקרה סקדים אין להחמיר
 בגבונה לדין שבל פלאקה דראוניך עושין עיי', ויל' לפ' מש' השוגג סקון דין
 משות בקב הדעת אין קלשוש עיי' א' ובמלים לא' בקב דעת, מום נאה קמ' ש
 שאמ רוזה לcker עיי' שעריא פדר דמי לדין, ע"ש: [*] נקלים רב, ע"ן בגמ' ג' ב
 שהובין שחייב לקבע גובלין ונזכר כל לא-לען. עזין בש"ת אבביה טריה בין סקון כי

בְּאֹור הַלְכָה

(ג) אַחֲרוּנִים: (ג) לְשׁוֹן הַמִּשְׁבָּץ: (ג) בֶּבֶר הַלְּכָה בְּאַרְצָה
כֵּן אֵין לְקַפֵּל בְּזַהֲרָה וְךָ לְיַדְךָ וְלֹא לְרַכְבָּה: (ג) וְאֶת שְׁפָעָה שָׂחוּלָם
בְּחַשְׁבָּן קָרְשָׁבָא. וּבְנַעֲקָדָה פְּלַשְׁׁנָה בְּרַמָּא אֶשְׁפָעָה בְּלַכְבָּרָה וְלֹא תַּחֲבַר יְלָמָּד
הַקָּהָרָה, עַזְנָה. וּבְעַלְלָה-שְׁמַת חַרְבָּה-רַבְבָּתָה הַאֲרָא, אַשְׁפָעָה לְבָדָרָה
מוֹעֵן, שְׁבָרִי גַם בְּמַחְפֵּר סְעִיר דַּחֲוֵב שְׁאַן בְּעֵיר מְקוֹם קָרְשָׁוָת: (ג) וְגַם
(ד) פְּגַנְּגָנָה אַבְרָהָם בְּשָׁם רְשָׁלָם, וּבְן הַאֲהָדָע וְתַּרְבָּבָ' יְסִין תְּקִיב הַלְּקָן
וּמְגַנְּבָם עֲזֹזָה אֶלְיהָ רְבָה, וְגַם בְּזָמָן אַרְבָּה.

הַלְכָות יּוֹם טוֹב סִימָן תְּקִבָּה

ביוראים ומוסיפים

[שעה"צ ס"ק סד]

ויקי מהו למחית הפתחים⁽⁴⁸⁾.

(48) ונפקא מינה בין שני הטעמים כתוב בשוו"ת נודע ביהודה (או"ח מהדור"ק ס"ט טז), שלפי הטעם שמיירם את העלה כדי שיקומו בתחיית המותים, מותר למולו ביום טוב, אך לפי הטעם שמיירם אותה משום תקנת הפושעים, מפני שהקב"ה לוחך את ערלה הנפל ונורנה על פושעי ישראל [ככברואר במרשת], אין המלא בכדי למות זה, ואסור לעשותה ביום טוב. אכן הקשה בשוו"ת חותם סופר (או"ח ס"י כמה ד"ה עד נ"ל) שמי"מ שלחסיר את הערלה משום כבוד המותים הפושעים, כדי להציגם מדין גיהנום, ותרץ, שלא התורה הסרת הערלה אלא למי שנדרת מעתות ים טוב מפני קברותה. ועוד תירץ, שщийיך בו הכהל' שאין אומרים לאדם חטא כדי שיזכה חברך.

[שעה"צ ס"ק סג]

ובאחת הוא קסתף בטל בטל⁽⁴⁹⁾.

(49) וכן לגבי תינוק חי שישפוך אם נולד בחודש השבעי לעיבورو או בחודש השמיני, כתוב במשנ"ב לעיל (ס"י שלא ס"ק יא) שלדעת הרמ"א (יו"ד ס"י רשו ס"א) מילים אחרות בשבת, מפני שאף אם נפל הוא ואינו ראוי למלילה, אין אישתו למולו, מפני שהוא אמר בשר בעלהמא. וכותב שם, שיש פוסקים שחילקו על הרמ"א, ועל כן להלכה יינוג כל מקום כי מנהגו, והוא מה שכתבנו שם.

[משנ"ב ס"ק ז]

דאין זה מארכי הפתחים⁽⁵⁰⁾.

(50) וכן ארץ ישראל הנמצא בחוץ לארץ ביום טוב שני, דעת הגראי"ש אלשיב (יום טוב שני כהילתו פי"ג הע' טז) שלא יקרע את בגדי, מפני שחביב להתנагג בבני המקומות, ודעת הגרשוי אויערבך (שם הע' יג) שצורך הוא לקרוע ב津יעא בתרן ביתו.

[משנ"ב ס"ק מט]

וקסירין אז גם ערךתות⁽⁵¹⁾.

(52) והסתה הערלה, כתוב החכמת אודם (כלל קempt ס"י"א) שתיעשה על ידי ישראל, אף שהקבורה נעשית על ידי נכרו, וכן כתוב העירן החלון (ס"ש) גם לגבי נפל, שכן למולו על ידי נכרו מפני שנגאי הוא לו. מאידך, בשוו"ת חותם סופר (או"ח ס"י קמד) כתוב, שבספק נפל נכרי מסיר את ערלה.

וביום טוב שני של ראש השנה, כתוב המתה אפרים (ס"י תקצ"ג) שאסור להסיר את ערלו^ו [שנינו ימי ראש השנה נחשבים כיום אחד אורך, וכן איןו כשר יום טוב שני].

[משנ"ב שם]

ולדיrho קבורה נפלים נמי מצונה⁽⁴⁶⁾.

(46) ורבב החזו"א (או"ח ס"י קלג ס"ק ב) שנראה שהעיקר רדעה זו, שקבורת נפלים מצאה היא. ובოנסם זהobar שאלת לפנות נפל מקרים, וכן לפתח את קבר, מפני שאף הפתיחה ללא ההוצאות נחשבת כביטול קבורה, שהרי מטרת הקבורה היא לכטשו^ו [וראה פתרוי תשובה י"ד ס"י שוג ס"ק ג ו-ה]. והסתף, שלפי זה היה נראה שאם קברו נפל בלבד לחזור את ערלהו, אין לפתח שוב את הקבר עברו, וה, אלא שכתב שהחזרונים לא כתבו כן. ונפל בין שלשה חדשים מתחילה עיבورو, כתוב בשוו"ת מהרש"ם (ח"ד ס"י קמו) שכולם מודים שאין מצאה לקבורה.

[משנ"ב שם]

יעין בתקכמת ארים כלע סעיף ז⁽⁴⁷⁾.

(47) שם כתוב, שבאופן שמעצערים בני הבית מחמת ריח הנפל, אם מת בהruk שלושים יום לילדתו, מותרים הם לקבורי ביום טוב שני על ידי נכר, ובמקום צורך גדול מותר הדבר אף ביום טוב ראשון.

הַלְכֹות יוֹם טוֹב סִימָן תְּקֻבוֹ

כמה באר הגולה

בגננה, אסור אפלו ביז'יטוב שנוי של גלויות: הגה (מט) *זונסואו לאקו ריבום-יטוט, אלא מנייח עד לפה
כ"י: יא אין קורעין על הפה אפלו ביז'יטוב שנוי, אפלו קרבינו: יב [*] (נא) שפחתת ביליל
 יוס'יטוב שנוי, משכיפין וקורבן אותו קדם תפלה; בשפת ביום, קורבן אותו (nb) לאחר האכילה:
 (*) זון אפלו בס' קומן קרבין קרבין וקונטראם
 הגה ורין צדוק סדרין ביז'יטוב, ען קולינה-ודעה סיינן וא סעיף ו':
 בתרן הירון, ביסון קומן וקונטראם

שער תשובה

[*] בשמות כליל ייט' כו'. ענ' בגמ' ס' קא מ"ש בקה בשם שי' ומש' עליי.

באור ההלכה

שער הצעיר

(ס) כן מוחך מלאלה ורבה שצורה בפתח המחבר: (ס' ב'ה'ג') מילוני נולשין הן: ומה שנזהגן וכו' אין מנג' של תולו ור' וכו' ומה שצחה לג'סיד בחל האה משות פקנות הפקושים: וזה כרמים מגאנטומים, שפריר אפסא קדריאי אין מנג' של תולו ואפללו היב' מקרר למיינו אפסא מן הקדר, ואל-שכן מנג' זה שהאה מנגן ה' השוב, ובמברא בז'ודה צ'עה שהאה קדר' שיזוקטנו עליון מון המשדים ויקומו להתקה הפקשים⁽⁴⁸⁾, מקל'-'שפן שהאה באשר ארך' כרכרה שהאה לא העלה, שפאנטהה הא העלה, ובמברא בז'ודס צ'ען. (ס' ב'ג'ג') ארכטום בשם בקדרכרים מש' (ט' ה'ב'ג'): (ט' א'ז'ונטם. ובאמת האה חפקה בש' בקדרכם⁽⁴⁹⁾, אלא האה עבשה לו, ובגדים צ'ען. וגם בז'ודל, עיריך עין: (ט' ב'ג'ג') ארכטום בשם בקדרכם⁽⁵⁰⁾, אין מנטט מושט כדר' חיטים ומיטים ומפרק שלוטים בז'ודו: (ט' ב'ג'ג') ארכטום ועוד רוקציאת, ובאמת האה ארכט, דרא שטאנז לארכ' נפל, אין מנטט מושט כדר' חיטים ומיטים ופרק צ'יטוטם, אלא הוא דלא' יאה צ'אל' שטאנז לארכ' הפקשה, ומונין זה שטאנז בקדרכם זאנ' אלה בטה. וטעמו של דבר' שבבק בלבולש, שלא לא-פקס' קאנטוניטו קפה. וממה, בז'ום ראנשון שהאה עלי' יידי' עפראים ואטעם זורי'ום, קדריאי מיש' של תולוך תפקלה, ועל-זון טוב לאל' ארכט רתפקלה, קדר' שבבק בבד' מאיר להטיטים דקדרכם. ובאמת ארכטום גורץ בז'ונען ארכט דקידר פששותה בקדרכם זאנ' וטפה צ'על. עין: (ט' ב'ל' ו'ג'ג') ארכטום טב' זאנ': (ט' ב'ג'ג') בז'ונען בכתה בלילה זאנ': מושט שא' אפשר להקדרים קל' בז'ונען קדריאי יטשך לתוך זמן קריית אש מעל תפקלה [רש'ג'], ובפרט קדר'ים שנעשה בס' בז'ום שנין עלי' יידי' עפראים, בז'אנ' גאנ' זאנ':

(א) אַיּוֹם-טוֹב שָׁחֵל לְחוּזָה בְּעַרְבָּ-שֶׁבֶת, לֹא יִבְשֶׁל בְּתַחְלָה לְצַדְקָה שֶׁבַת בְּקַדְרָה בְּפִנֵּי עַצְמָה. אֲכָל מִבְשֵׁל הַוָּה (ב) בְּמַה קִדְרָות לִיּוֹם-טוֹב, וְאָם הַוָּתִיר הַתִּיר לְשֶׁבֶת; (ג) *עוֹלָמִיד עֲרוֹב, מִבְשֵׁל בְּתַחְלָה לְשֶׁבֶת. (פרש עַזְנִין קָעָרֶב הוּא, שִׁבְשֵׁל וְנַפְאָה מִיּוֹם-טוֹב לְשֶׁבֶת עַם כָּה שִׁבְשֵׁל וְאַפָּה קָרֶב בְּתַחְלָה לְשֶׁבֶת. נִמְצָא שֶׁלָּא הַתְּחִיל לְלַאֲכָה בְּוֹסֵם-טוֹב אֶלָּא גָּמָר אֶזְהָה). גָּגָה וּמְתַר לְהַגִּיד עֲרוֹב זוֹ (ד) אֲלֹלוֹם-טוֹב לְשֶׁם שֶׁבֶת.

משנה ברורה

לְאכָל סֻעַדָה קְבֻעַ קְנֵם שֶׁגָּבֵר הַמִּתְּחִילָה⁽⁶²⁾ :

(א) יומ-טוב שךל ליהיות בערך-שבת. ואין גפק-אמגה בגין יום-טוב וראשון (ב) בין יומ-טוב שני של גלויות, דאם כל יומ-טוב שני בערך-שבת גמ' בין אסרו לבשל לשבעה, אם לא על-ידי ערוב והותיר. ואפלו וגמור (ג) קדורה שלמה כללה, כיון שאין מהלכה חשב שצטרכו ליום-טוב, ובלביד שללא ערים כנוה, וכמברא בקשייף כד, עין שם. ואין גפק-עופר כו' ובסתם תקג: (ה) עליידי ערוב, מבשל בבחלה. בתרב (א) הפוקדים, החרט העובר הוא או לאנו אמר דילא אסרו בבחלה. בתרב (ב) נישאה אסורה בבחלה, ורק מדרוןן אסורה, בשביל שבת ששהוגן אין נישאה פתק המתירו עליידי ערוב(כ), שעה שבת בונה באלו כבר החתיל מזוכר(ה). ובתרב (ד) הקהורות, דבוקים שופר ביטוט, וכדלקמה צפראין: הואל ואלו מקלעי אורהים וצוי לה ליום-טוב וגפא, אם לאן לא נישאה פתק המתירו עליידי ערוב(כ), שעה שבת בונה באלו כבר החתיל מזוכר(ה). בתרב (ה) לקדושים הכתן האכללו שבת בגדיר שופר מלאתו גוד יומ-טוב גודול(ו), דפסוך לחשכה בזמנן דלא שון שיצטוף לו ביטוט גודו, ואש-can לאן דמקל אבאה איזונייה ונוף (ו) יש לנו רוחם אקלים שפטםן לשבת, שיטמאנן בזמנן שאפר שיטבפלו שליש בשול שבת בגדיר שופר מלאתו גוד יומ-טוב גודו(ו), ובקבבו רוחם זה (ו) נגנו לקדושים הפלת ערכות בליל-שבת(ז) שחל סמוך ליום-טוב, כדי שליא תחתיר מלאתה בשולו גיטום-טוב עד סמוך לחשכה. עין פארו הילבה, הרבה שעת קדוק יש להקל ביטוט-טוב שני של בערך-שבת, אם נתחאר בשולו שבת עד סמוך לחשכה, ואף ביטוט וראשון אפesh דיש להקל בשעת קדוק, מלכתחלה גונאי איריך לזרור בונה ובפרט ביטוט-טוב וראשון ששהוגן (ד) אפללו ספק תשחה^ה. ומן ספק תשחה גותא ברשות נחיתא בססתםן קאונייה: (א) בתרב קהורות, דבשלאין שלשה כובכים בינוינו הוא וראי לילן. (ב) בתרב קהורות, דאס בפל עליינו יומ-טוב בעמיהו בקיורי שוב לאין יכול לעבר, דבקבלת ברכיה שהוא קבלת צבור, ואך אם הוא לא אמר גונזא בבל, גנער אחר קאבור, מכברא בססתםן רס עופר יב, אבל קבלת עצמוני אף שכלל בפרקוש, (ט) אף שךל בפרקוש, (ט) אף שךל בפרקוש.

אַתָּה לֹא תִּאכְלֶנָּה שֶׁבֶטֶב הַגָּזֶן אֲכַלָּה בְּסִינָן תָּמָג: (על) חַכְמָה
 שֶׁשְׁלָא בְּרוּרָה: (ד) רַי וּמִפְנֵי מִתְּמָג עַוְדָה רְבָה פְּסָקָים, וּבָן קַעֲדָה יְהוָה תְּחִזְקָה:
 מִלְבָד: (ה) בְּנֵי אַנְדָּרָם אֲלֵילָה וְבָהָה, וְאֶשְׁאָה, אֶלְעָדָה כְּתָבָה:
 (ו) בְּנֵי תְּבָנָה דְּרַשְׁקָל בְּקָבְדָה וְלִשְׁוֹרָה דְּקָבְדָה כְּדֵין פְּקָדָה, עַזָּה
 שׁוֹרָה בְּצָבָן דְּרַשְׁקָל בְּקָבְדָה וְלִשְׁוֹרָה דְּקָבְדָה כְּדֵין פְּקָדָה, עַזָּה
 אֶת אַמְתָּלָל מְעֻרָבָה, אֶת מְעֻצָּם נְדוּן לְמַהְלָל בְּקָטָבָה בְּסִינָן רְגָז, הַשָּׂרָה נְבוּכָה
 מִלְאָל הַמְּרַבְּבָה שְׁאָלָה, וְבָנָה בְּמִירָא הַלְּלָל מְוֹרָבָה אַלְמָנָה:

שער האיזין

א (א) אַיּוֹם־טוֹב שָׁחֵל לְהִיוֹת בְּעֶרֶב־שְׁבַת,
בְּמַבְשֵׁל הָיוֹא (ב) בְּמַה קָדוֹרוֹת לַיּוֹם־טוֹב
בְּתִיעֵלָה

באות חילכה ?שפתה. (פרוש ענן הערוב הוא, ש' יוסטוב לשם שפתה, ונמצא שלא התחילה מלהקה
באות חילכה
 ואין אז בCOORD בקדמיות לא של מילים ולא של מילים, אסורה אף קומוטטיב שנ'
 ואפלו על-על-ידי עקמינו שהרי אונבלבנה, ולו אדריך מן שמו צה, וקסים:
 וממיibo יי אנטה, אי נמי שפא ^ושפא, קומטליגן לה גראן גראן רלי, ואידי יועם קומורה ווּדער טופך בזין, אגלא שבחברון הקומורה
 להחר, עד פאן לאוֹוָו; ולאורה כנטוֹו, דכין דבלאוֹ כבי מטעלל, כטר גאנַּן
 לאקורו, זאָריך איזין. וען לעיל סיון שיא⁽⁵³⁾ והקמבה אדים כלע בער' ⁽⁵⁴⁾
 * **על-ידי** ערובה (רכ). ען שלעה דרומה מה שפתנו האנדוור ובמקורי

(ג) עלא-פי הרחק יש לומר, פין שהחילה בוחרותיו אין עוקרים בקהה על בקי ר' אדרם. ועין בית מאיר: (ה) פשות, וכדרלון בפעריך כב: (ז) מכה פעריך כד, כלב-ל' (ז) פון-אַכְּרָבָן וְפָרִמְדָּמָשָׁה וְתָגְרָא: (ט) פְּרִירִינְגִּיטִים: (ו) בְּנֵי גְּנָהָה מְלָאָה וְבָה ש' בסילון רואס צעריך ד' ובשמהן בדוריה שם: (ט) אַזְּרָקְסְּפָטְשְׁמָעָן הַתְּרִירְקְבָּלְתִּין, וְלֹלֶל' שם בקאו הילקה, אכל קשקל בעספתק-תשכה בש לא לומר דקעטן דר' לודא, וְלֹלֶל'

הַלְבּוֹת יוֹם טוֹב סִימָן תְּקִבָּה

ביבורים ומוספים

2) התבאר בוגרואה (פסחים מו, ב) שנחalkerו אמוראים האם כשם שאסור מן ההוראה לעשות מלאכה ביום טוב לזרק יום חול, אך אסור לעשותה לצורך שבת, או שמן ההוראה ההורא לעשותה לצורך שבת, ובן אמרו את הדבר ממש שבודאו לעשותה גם לצורך יום חול.

3) וכמביואר בש"ע הרוב (ס"א), שהוא שאסרו חז"ל לעשות מלאכה לצורך יום חול, הוא ממש שאפשר לטורח ביום החול עצמו, אבל לעשות מלאכה לצורך שבת שהיא אי אפשר לטורח, אם זו שעשו שארטורי, והוסיף, שגם נזכר לאכלי קודם הקבורה ולא כתוב שארטורי, וממן לאחר מכן, והוא יזכיר בברוך תחילה ולבער את החמצץ, ורק לאחר מכן לאכלי חמץ, מוטב לאכלי תחילה ובער את החמצץ, אלא אם כן הניח עירוב תבשילין, תעמי התקנה התבאיו בוגרואה (ביצה ט, ב), וראה ממשנ"ב להלן (ס"ק כה) ובשעה"צ (ס"ק ט).

בדעת השוע"ר הרמייא לגבי עטם התקנה).
ולגבי עשיית פולחה שאינה מלאכה מיום טוב לשבת ללא עירובי התבשילין, כתוב לעיל (ס"י שב ס"ק יז) לגבי קיפול הטלית מיום טוב לשבת [באותן שהיא חדרה ולבנה], שכן דבר מושם מותקן מאין].
שנחalkerו הופוקים בדבר, שהאייר"ר (ס"ק ח) הציר לך עירובי התבשילין, והרענן"א (שם על המג"א ס"ק יז) התייר את הדבר בלבד עירובי תבשילין, ממש שסבירamente הינה מלאכה [שאינו מלאכה] מיום טוב שקדושתו קלה לשבת שקדושתה חמורה, אינו אסור כלל וכן לגבי הכנסת ספר תורה מיום טוב לשבת בלבד עירובי, ראה בשעה"צ לקמן (ס"י תרס"ס ס"ק ז, הווא להלן) שימושות דרביו שלא הכריע בדברו.

אולם לגבי העצת המיטות מיום טוב לשבת, סתם בשעה"צ לעיל (ס"י שב ס"ק כב) דעת הרענן"א, שכן ציר לך עירובי התבשילין.
ולגבי מה שהتبאייר במשנ"ב (הנ"ל) לגבי קיפול הדטלה, שככל הדעות על ידי עירובי התבשילין מותר הדבר, יש לדzon ממה שאסר הרמי"א לפחות (ס"י תקכ"ב ס"ב) להניח עירובי חצרות ועירובי תחומיין ביום ווב שעבור שבת לצורך השבת שלמחורת גם כשהוניה עירוב תבשילין, ובטעם הדבר כתוב המשנ"ב שם (ס"ק יז) שעירוב תבשילין מותר רק לתיקן את צרכי סעודת הדשת, אבל לא שאר תיקונים הערת שות"ת שבת הליי ח"ג סי' ס"ח, והדעת תורה סי' תקכ"ב שיקון הערת שות"ת שבת הליי ח"ג סי' ס"ח, ובענין גלילת הספר תורה ביום טוב להכינו לשבת שלאחריו, הביא השוע"ר לפקודן (ס"י תרס"ס ס"ק ז) את דבריו השערתי תשובה שם (ס"ק א, בשם הא"ר שם ס"ק ח) שאסר את הדבר גם כשהוניה עירוב תבשילין [כמביואר במחוקך ברכמה שם אות ב, מובא בשערוי תשובה שם], וכן כתוב השוע"ר הרוב (ס"י תג' ס"ג), ממש שעירובי תבשילין אינן מותר אלא לתיקן את צרכי סעודת השבת, ולא את שאר ההכנות, אולם הופוק השעה"צ שם (לפיזן לרבר ערך"א שם על המג"א שם ס"ק ג) שהтир את הדבר, ושם צין לרבריו שבטי שבטי שב (הנ"ל) שהדבר מותר אפילו ללא עירוב התבשילין.

אולם לענין הרוחת כלים ביום טוב שעבור שבת לצורך השבת, התבאייר בש"ע הרוב (שם) שעירוב תבשילין מועיל להtier את הדבר [לכל הדעות], וכן כתוב בשות"ת שבת הלוי (ח"ד סי' נא אוות ב), וביאר שאר שארינו מכין בכך את הסעודה עצמה, מ"מ גם דבר זה נחשב בכלל צרכי סעודה. וראה גם שות"ת אבני מלואים (ס"י י) שהרב שבחב שאנן המוניג להקל דבר [אליא שמיים משאר בע"ר]. ודעתי הגרייש אלישיב (קייזר הלכות יומם טוב וחול המועד מהדורה חדשה ס"ח, אשרי האיש ח"ג פ"ז אוות יד) שהחדחת כלים מותרת רק בשעת הדריך גדול. [ראה מה שכתבנו להלן (ס"ק נה) בטעם המשך במילאים עמוד 69]

[משנ"ב ס"ק נב]
וילכו לאכלי ואטריך קיבורוהו⁽⁵⁴⁾ וכו', שאסור לאכלי סעודה קבוצה קיום שגקבור הפתה⁽⁵⁵⁾.

51) אולם לעניין קבורה בערב פסח, כתוב השעה"צ לעיל (ס"י מגן ס"ק ט) שאין המוניג בזמנינו להפסיק באמצעות הלילה קודם הקבורה.

52) ולענין קבורה המות בערב פסח קודם האכילה, נקט לעיל (ס"י מגן ס"ק ו) לשון "שאין נזכר לאכלי קודם הקבורה" ולא כתוב שאסור ממן חמקן, ומוטב לאכלי תחילה ובער את ישאר ומן לאחר מכן לאכלי חמץ, מוטב לאכלי תחילה ובער את החמצץ, ורק לאחר מכן לאכלי חמץ לבור את המת. ובאר בשעה"צ שם (ס"ק ט), שבאופן זה אין בזון למתח מה שאוכלים לפני קבורה, כמו שלל ידי ימי יהודו בקבורתו במתינות, ווש להקל בוז בצעירותו לcker לשם לא יעשה כן יש חשש שיכשלו ויאכלו חמץ לאחר זמן אישורו.

ואם יש חברא קידישא המותעסים עם המת, כתוב במסנ"ב (שם) ובשעה"צ שם (ס"ק ח) בשם המור וקציעה, שדין זה שאין לאכלי קודם הקבורה לא נאמר אלא עלייהם.

ובאופן שלא יקברווע עד למחורת, כתוב המור וקציעה (סעיף זה) שמותר לאכלי ביום המיתה, וכן כתוב האשל אברהום (בוטשאש). ואם התחליל לאכלי בשעה שהיה חזהולה חי עזין, כתוב האשל אברהום (בוטשאש) שאין ציריך להפסיק מאכילתו בשעה שנפטר וגם אם כבר היה גוט בשעה שהתחילה לאכלי, מפני שאין ידוע מתי ימות.

[בה"ל ד"ה ואסוע]

יעין לעיל סיקון שייאר⁽⁵⁶⁾ ובתקמ"א אדים פלען קע פעיף ז.

53) וגם בש"ע ר' מבואר, שמתה שחריריה בבית ואין לבוי הבית מקום אחר לאלכת, מותר להוציאו על ידי הנחת כבר או תינוק על גבוי, ולא החוכר שומרו לעשות כן גם בא כבר מושם שמatta נחשב בגוף של רעי.

54) ראה לעיל (ס"ק מט) שהבאנו דבריו.

סִימָן תְּקִבָּה

דִּינֵי עֲרוּב תְּבִשְׁילִין

[משנ"ב ס"ק א]

על-ידי ערוב שערוב מערכם יום-טוב קראאנזון⁽⁵⁷⁾.

1) לגבי בן ארץ טוב שערוב שבת, כתוב לעיל (ס"י תצ"ו ס"ק יז) שאינו צריך להניח עירוב תבשילין, וביאר, שאף שהחיב אדר לנוהג בחומרין המקומות שהליך לשם, היינו דווקא בדבר שבפרהיסיא [תעums הדבר מפני המחוליקת, מבואר לעיל (ס"י תסח ס"ק ד)], אבל להניח עירוב תבשילין שהוא דבר שבציניעא, אינו חייב להחמיר בנסיבות [אולם], לחייב עשיית מלאכה בצעיניא, התבאייר לעיל (ס"י תצ"ו ס"ק ט) שהחיב לדוחוג בנסיבות, ולעיל (ס"י תסח שם) התבאייר טעם הדבר].

[משנ"ב ס"ק ג]

אין געשין קיומס-טוב מךאניזטאמ⁽⁵⁸⁾ וכו', התייר על-ידי עירוב⁽⁵⁹⁾ וכו', וכדלקמה בהענ"ה⁽⁶⁰⁾ וכו', ביעוד יום גדויל⁽⁶¹⁾ וכו', שליש בשול מבעוד יום⁽⁶²⁾ וכו', תפלה ערבית בליל-שפחה⁽⁶³⁾.